

El descans

Sempre ens queden gravats a la memòria moments d'abans, d'ara i, fins i tot, ens organitzem històries de futur. La ment no para. Aranya i busca en el seu interior; sobretot, quan troba la notícia de la mort del Premi Nobel Günter Grass. Sí, el 13 d'abril, amb 87 anys. Tots el coneixem per alguna entrevista publicada o per haver llegit "El tambor de llauna" o "Pelant la ceba".

Ara no estic segur si ho he somiat o m'ho han explicat. El meu besavi Agapito Sanz era un home d'estranyes idees; però, la més sonada va ser fer-se el seu propi taüt. Necessitava una persona que l'ajudés a prendre les mesures, tant d'ell com de la caixa, i va triar una noia de deu anys, la meva mare. Un cop acabada, es ficava dins, tancava la tapa per comprovar-ne la comoditat, col·locant bé els coixins per quan arribés el moment. D'això deu fer uns 130 anys.

Mireu per on, Günter Grass va decidir el mateix: buscar un ebenista perquè li fabriqués el taüt a mida, utilitzant diferents fustes i característiques pròpies de disseny. També, un cop acabat, va ser guardat al soterrani a l'espera de ser usat.

Aquí hi ha la resposta: 130 anys separen Günter Grass, Premi Nobel de literatura, d'Agapito Sanz, probablement analfabet, però tots dos tenien una mateixa idea: El descans còmode i etern.

Victoriano